nikoliv však, používajíc dále §u 261 tr. zák., také ještě v pokutu peněžitou. Z ustanovení §u 259 v souvislosti s §§ 260, 261 a 262 tr. zák. vyplývá, že se tam mluví jen o trestech, zákonem stanovených, a lze proto výjimek, tam určených, použíti také jen za předpokladů zákonných a nikoliv snad dle volného uvážení soudu. Nalézací soud použil ustanovení §u 261 tr. zák. neprávem, a vykročil takto z mezí svého trestního oprávnění, dle kterého může vyříknouti pouze trest, dle zákona přípustný. Bylo proto odůvodněné zmateční stížnosti vyhověno, odstraniti výrok co do peněžité pokuty 100 Kč jako zmatečný, ponechati však výrok o trestu na svobodě v platnosti. Stížnost je však důvodna i v dále uplatňovaném směru. Ustanovení §u 13 zákona o lichvě předpisuje, že pachatele jest potrestati tuhým vězením **a** na penězích. Vedle trestu na svobodě má proto soud uznati také na trest peněžitý. Poněvadž nalézací soud nepřisoudil obžalované žádného trestu na penězích, porušil zákon v §u 13 zákona o lichvě a své právo, uložiti trest v zákoně výslovně předepsaný. Bylo proto i v tomto směru odůvodněné stížnosti vyhověti a doplniti výrok nalézacího soudu o trestu v ten způsob, že se obžalované ukládá vedle přiřknutého trestu na svobodě také ještě trest peněžitý, zavinění jejímu odpovídající.

Čís. 1090.

Není zostřením trestu smrti (§ 50 tr. zák.), byl-li odsouzenec v cizozemsku potrestán pro čin, jenž byl by v tuzemsku trestným pouze dle trestního zákona důchodkového.

(Rozh. ze dne 22. ledna 1923, Kr I 1317/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Liberci ze dne 3. listopadu 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem loupežné vraždy dle §§ů 134, 135 (2) tr. zák. a zločinem krádeže dle §§ů 171, 173, 174 II. a), c), 176 II. a), 179 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

S hlediska důvodu zmatku čís. 12 §u 344 tr. ř. zmateční stížnost namítá, že odsouzením stěžovatele k trestu smrti porušen byl předpis §u 50 tr. zák., dle něhož jest při trestu smrti vyloučeno zostření. Jak v napadeném rozsudku uvedeno, byl stěžovatel trestním příkazem obvodového soudu v Žitavě odsouzen pro nedovolené překročení hranic a nedovolený dovoz do vězení na jeden měsíc a k peněžité pokutě 81.000 M, po případě k dalšímu jednoročnímu vězení. Doba, kdy tento čin byl spáchán, se v rozsudku nezjišťuje, rovněž ne datum uvedeného trestního příkazu ani konečně, že stěžovatel trest mu tímto příkazem uložený již z plna nebo z části odpykal, a kdy se tak stalo. Ve verbální notě zahraničního úřadu v Berlíně ze dne 27. srpna 1921, z níž onen údaj rozsudkový je zřejmě čerpán, se arci praví, že stěžovatel si v trest-

nici budyšínské až do 23. května 1922 onen trest vězení i trest náhradní odpykává. Není tudíž příčiny k pochybnostem o tom, že tyto tresty byly na stěžovateli vykonány v době po spáchání jím loupežné vraždě, totiž po 4. březnu 1921. Než zmateční stížnost je v neprávu i tehdy, vykládá-li se ustanovení §u 50 tr. zák. v ten smysl, že zostřením tamže uvedeným jest i trest, který pachatel zločinu, podléhajícího trestu smrti nebo doživotního žaláře, vytrpěl v mezičasí od spáchaného jím zločinu pro jiný trestný čin se zločinem tím sbíhající. Ve smyslu §u 50 tr. zák., §§ů 56, 57, 265 tr. ř. přicházejí jako zostření i s hlediska onoho širšího výkladu pojmu zostření dle §u 50 tr. zák. v úvahu zřejmě pouze tresty, uložené a vytrpěné na základě rozsudků a trestních příkazů, vynesených trestními soudy pro některý čin, který dle zde — totiž v československé republice — platných zákonů trestních zakládá skutkovou povahu zločinu, přečinu neb přestupku. I ona rozhodnutí bývalého vídeňského nejvyššího a zrušovacího soudu (plen. rozh. ze dne 13. února 1880, č. 1080, Sb. č. 511, rozh. ze dne 31. října 1896, č. 10.449, Sb. č. 2006), jichž se dovolává zmateční stížnost, stojí na témže stanovisku, neboť rozhodnutí ta poukazují k odůvodnění názoru, že trest přisouzený a odpykaný pro čin sbíhající se se zločinem, trestným smrtí neb doživotním žalářem, vylučuje dle §u 50 tr. zák. trest smrti, na ustanovení trestního řádu, která samozřejmě v úvahu přijíti mohou jen pro obor trestního řízení pro trestné činy povahy právě naznačené. Uvádí-li se v rozhodnutích těch výraz »trestní zákon« po různu v čísle množném, jsou tím míněny mimo obecního trestního zákona jen ony vedlejší zákony trestní, jimiž prohlašují se za trestné takové činy, které podléhají pravomoci obecných soudů trestních. Nepatří sem tedy trestné činy, spadající pod trestní normy jiné, jako zákon důchodkový. Tresty na základě zákona toho vynesené tu v úvahu nepřicházejí. V tomto případě byl stěžovatel v cizině odsouzen a vytrpěl tam též trest pro jednání, které by v tuzemsku, jak i zmateční stížnost výslovně uznává, bylo jen trestným činem důchodkovým. Rozsudek tudíž právem neshledává v tomto trestu zostření ve smyslu §u 50 tr. zák. a zmateční stížnost je v neprávu, pokud vytýká, že porotní soud, odsoudiv stěžovatele k trestu smrti, použil zákona nesprávně.

Čís. 1091.

Vzniklo-li těžké uškození na těle s následky §u 155 (156) tr. zák. činností některého z více útočníků vedených společným úmyslem, jest všem vyměřiti trest dle §u 155 (156) tr. zák.

(Rozh. ze dne 23. ledna 1923, Kr I 7/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalované Emilie S-ové do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Hradci Králové ze dne 22. listopadu 1922, pokud jím byla Emilie S-ová uznána vinnou zločinem těžkého ublížení na těle, naznačeným v §u 157 odstavec druhý tr. zák., zrušil napadený rozsudek ve výrocích ohledně obžalované Emilie S-ové a